

Stichting Immaculata

Stichting Apostolaat van Jezus de
Gekruisigde en de Immaculata

KARMELGEMEENSCHAP 'CARMELI DEUS CARITAS'

DE H. EUCHARISTIE

„Ziet, Ik blijf altijd bij u, tot aan einde der wereld". (Mt. 28,20)

VOORBEREIDING

Goede Jezus, vóór uw, afscheid van deze wereld, verzekerde Gij plechtig uw leerlingen, dat alle dagen bij hen zou zijn, tot aan het einde der tijden: *„Ziet, Ik blijf altijd bij u, tot aan het einde der wereld". (Mt. 28,20)* Wat een heerlijke belofte! Op een wonderbare wijze zijt Gij bij ons gebleven door de instelling van het H. Sacrament des Altaars.

In de H. Eucharistie vond Gij het middel om U allerinnigst met ons te verenigen en leven van ons leven te zijn. Gij wilt in ons leven en werken, tot eer en glorie van uw Vader.

Door ons te bekleden met de deugden, zet Gij uw goddelijk leven in ons voort. Door het gebed staan wij in voortdurend contact met U en uw Vader. Maar door de H. Eucharistie, het Sacrament van liefde en vereniging, wordt Gij het voedsel van onze ziel en worden wij in U omgevormd. Wie U eet, zal door U leven, zoals Gij leeft door de Vader. Uw woord is onvoorwaardelijk: *„Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem. Zoals de Vader die leeft, Mij heeft gezonden, en Ik leef door de Vader, zo zal ook hij, die Mij eet, leven door Mij". (Jo. 6, 57-58)*

Gekruisigde Meester, krachtens onze roeping is de algehele gelijkvormigheid met U het grote ideaal, dat wij met alle krachten van onze ziel edelmoedig en vurig moeten nastreven. Met de roemrijke tekenen van uw doornenkroon en uw kruis moet ook ons leven getekend zijn. Als *"de gestorven Christus"* offert en schenkt Gij U in de Eucharistie om zo innig mogelijk met ons verbonden te zijn. Met St. Paulus mogen wij zeggen: *„Met Christus ben ik gekruisigd. Ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij". (Gal. 2, 19-20)*

Mocht het zo zijn, Jezus heel mijn leven lang.

1. DE INSTELLING VAN HET ALLERHEILIGSTE SACRAMENT

Aan het meer van Genesareth spijzigde Jezus de menigte, die Hem in de woestijn gevolgd was, op een wonderbare wijze. In de nacht daarop wandelde Hij op het onstuimige meer. Terstond herkenden Hem zijn leerlingen, namen Hem in hun boot en hielden koers naar Kafaraüm. Hier kwam het volk weer tot Hem en hoopte opnieuw brood van Hem te ontvangen. De Meester waarschuwt hen toch niet de spijs te zoeken, die vergaat, maar te arbeiden voor spijs, die eeuwig blijft. Jezus zal hun deze geven. Mozes gaf hun geen brood, dat uit de

hemel kwam. Jezus zal hun „*brood uit de hemel*” schenken, „*het brood van God, dat leven aan de wereld geeft*”. (Jo. 6, 32-33) De Vaderen. hebben het manna gegeten in de woestijn en zijn gestorven. Wie echter van het brood eet, dat Jezus geven zal, sterft niet, maar zal leven in eeuwigheid. „*Het brood, dat ik geven zal, is mijn vlees voor het leven der wereld*” (Joh. 6,52). De Joden morden, maar Jezus bevestigde opnieuw: „*Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft het eeuwig leven, en Ik zal hem op de jongste dag doen verrijzen. vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem*”. (Jo. 6, 55-57)

Wat een verheven taal! Een belofte, Gods Zoon waardig! God wil zich geven aan zijn schepsel tot spijs en drank. Wij buigen eerbiedig dankbaar het hoofd voor het mysterie van Gods ondoorgrondelijke liefde en geloven in zijn almacht. Met de vurige Petrus roepen wij vol bewondering uit: „*Heer, Gij hebt woorden van eeuwig leven; wij geloven en weten: Gij zijt de Heilige Gods*”. (Jo. 6, 69-70) Op de avond van zijn lijden, de vooravond van zijn wrede dood op het kruis, gaf Jezus inderdaad de H. Eucharistie. Goddelijke milddadigheid, liefde tot het uiterste! Een laatste geschenk, dat alle andere in waarde ver overtrof!

De H. Paulus verhaalt het veel jaren later nog vol ontroering in al zijn omstandigheden aan zij gelovigen: „*Broeders, ik heb van, de Heer ontvangen, wat ik ook u overlever: De Heer Jezus nam in de nacht, dat Hij verraden werd, brood, dankte, brak het en sprak: Neemt en eet. Dit is mijn Lichaam, dat voor u overgeleverd wordt. Doet dit tot mijn gedachtenis. Eveneens nam Hij na het avondmaal ook de kelk en zei: deze kelk is het Nieuwe Verbond in mijn bloed. Doet dit, zo dikwijls gij hem drinkt, tot mijn gedachtenis. Want zo dikwijls gij dit brood eet de kelk drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, tot dat Hij wederkomt*”. (1 Cor. 11,23-26) Overtuigd van Jezus' waarachtige tegenwoordigheid onder de gedaante van brood wijn, voegt de Apostel er nog vermanend aan toe: "*Wie dus op onwaardige wijze het brood of de kelk des Heren drinkt, bezondigt zich aan het lichaam en bloed des Heren.... Wie onwaardig eet en drinkt, eet en drinkt zich een oordeel, omdat hij het lichaam des Heren niet onderscheidt*" (1 Cor. 11, 27-29).

Wij staan verbaasd, Heer, over uw verregaande goedheid. Wij voelen ons beschaamd tegenover zo'n overvloed van liefde. Om ons deelachtig te maken aan uw Godheid, hebt Gij onze menselijke natuur aangenomen. Om ons met God te verzoenen bood Gij uw lichaam als offer aan op t Altaar van het kruis. Uw bloed stortte Gij zowel als losprijs als tot afwassing, opdat wij uit de ellendige slavernij verlost, van alle zonden zouden worden gereinigd. Opdat de gedachtenis aan zulk een grote weldaad in ons bewaard zou blijven, hebt Gij uw lichaam tot spijs en uw bloed tot drank onder de gedaante van brood en wijn aan uw leerlingen ter nuttiging achtergelaten. O kostbaar en wonderbaar gastmaal, dat alle heil en alle zoetheid in zich bevat! Uw liefde kent geen maat en uw goedheid geen grenzen. Wat zullen wij U wedergeven voor alles wat Gij ons geschonken hebt? Wij willen dankbaar zijn door eucharistisch te leven en eucharistisch op te voeden. Te midden van al onze bezigheden zal het Tabernakel het middelpunt blijven van onze gedachten en verlangens. Waar wij alles ontvangen, willen wij ook alles geven en alles offeren. Mocht dit onze dank zijn, Jezus.

2. DE VRUCHTEN VAN HET ALLERHEILIGSTE SACRAMENT

Jesus, heeft zijn gelofte gestand gedaan en ons niet als wezen achtergelaten (Jo.14,18). In H. Eucharistie is Hij met zijn Godheid en mensheid, met ziel en lichaam tegenwoordig, zoals Hij verheerlijkt heerst in de hemel. „*Dagelijks vernedert Hij zich*”, zegt de H. Franciscus, „*evenals toen Hij van zijn Koninklijke zetel kwam in de schoot van de Maagd*”; dagelijks komt Hij in nederige gedaante tot ons, en daalt Hij neer in de handen van de priester.... Op deze wijze is de Heer altijd met zijn gelovigen, zoals Hij zelf zegt: *Zie, ik ben met u tot het einde der wereld*” (Mt. 28, 20).

Jezus woont onderons. Hij offert zich voor ons, en Hij schenkt zich aan ons. Hij woont onder ons als onze Broeder, onze Vriend, onze Geneesheer, onze Redder, onze Hogepriester, als onze Koning, Leider en Middelaar. Hij zegt tot ons: „*Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u verkwikken*” (Mt. 11,28). Dat zelfde hart, dat eens voor ons werd doorboord, klopt nu nog in het H. Sacrament; dat vlamme hart, dat zo van liefde tot ons is vervoerd, dat het de vlammen van zijn liefde niet kan weerhouden, zoals Hijzelf verklaarde aan Margaretha Maria Alacoque. Hier troont Hij als het middelpunt van de verlost mensheid om de hulde, de aanbidding, de dank van ons, zijn dienaren, te ontvangen, maar ook om ons de rijkdommen van zijn genade mee te delen.

De H. Eucharistie is een blijvend Calvarië, waar Jezus zich slachtoffer in een volwaardig lofdank-, zoen- en smeekoffer, als Hoofd van zijn mystiek lichaam, voor al de noden van zijn Kerk. Van ons verlangt Hij, dat wij ons, zoals de H. Franciscus zegt; „*als reinen rein*” met Hem aan de Allerhoogste zullen opofferen, „*zonder iets voor ons zelf te behouden*”.

In de Eucharistie is Hij het dagelijks voedsel van onze ziel, een goddelijk voedsel voor Gods kinderen. Door van Hem te eten, leven wij van Hem en worden wij in Hem veranderd.

Het H. Sacrament, zegt de H. Bonaventura, „*vervult de ledige ziel, verzadigt de hongerige, verlicht die in duisternis zit, verzoent die in de schaduw des doods ligt, verrijkt de bedelaar, en maakt het koudste hart warm en week*”.

Als „*het brood van de hemel*”, geeft de H. Eucharistie, gelijk het brood dat Elias versterkte (3Reg. 19,8), de kracht om volmaakt zijn dagtaak en zijn plichten van staat te vervullen. Zij verheft de ziel tot een hoger gebedsleven, „*tot de berg Gods*”, stelt haar open voor Gods genade-inspraken en geeft een walg van het aardse en een groot verlangen naar het hemelse. Goede Jezus, wees ons in de Eucharistie een kracht bij moeilijkheden, een licht bij onze arbeid, een steun in ogenblikken van strijd, een verkwikking bij vermoeienis, rust na de arbeid. Konden wij van U leren, Heer, ons geheel weg te schenken aan de evenmens en ons geheel slachtofferen voor de zielen. Voed ons, Jezus met uw leven, opdat wij kleiner worden en Gij groter wordt in ons (Jo. 3, 30).

DE H. MIS

„Door één enkel offer heeft Hij de geheiligden, eens en voor al, tot volmaaktheid gebracht" (Hebr.. 10, 14).

VOORBEREIDING

Goede Jezus, Gij hebt het uiterste van uw liefde getoond bij de instelling van het H. Sacrament door U zelf te offeren en U tegenwoordig te stellen onder de gedaante van brood en wijn om het voedsel te zijn van onze ziel. Gij hebt de H. Eucharistie bedoeld als een levende gedachtenis van uw lijden en sterven, de vernieuwing van uw kruisoffer en de voortzetting. van uw vernederende zelfontledingen.

Het offer, dat Gij in het Laatste Avondmaal onder gedaante hebt voltrokken en aan het kruis bloedig hebt gebracht in uw eigen lichaam, wordt in de Eucharistie tegenwoordig gesteld en onbloedig vernieuwd. Deze vernieuwing wordt symbolisch voorgesteld door de gescheiden gedaante, *„welke tekenen van de dood zijn"*, zoals Paus Pius XII zegt.

Toen Gij het grote offer van uw leven ging brengen, wilde Gij, dat uw leerlingen U zouden volgen (Lc. 22, 39), en zich innig met U zouden verenigen in het lijden. Zij immers moesten uw offer herhalen tot het einde der tijden en aanvullen in hun vlees, wat aan uw lijden ontbrak (Col. 1,24). Gij verlangde hen als deelgenoot van uw pijnen, die Gij voor heel het mensdom zou ondergaan. Van ons vraagt Gij hetzelfde. Als Hoofd van het mensdom zijt Gij gestorven en hebt Gij met uw bloed heel de wereld gekocht. *"Die vrijkoping zou echter niet terstond haar volle uitwerking hebben. Om de verlossing en het heil van de afzonderlijke personen daadwerkelijk te bewerken"*, verklaart de Paus, *"is het volstrekt noodzakelijk, dat mensen elk afzonderlijk in vitaal contact komen met het kruisoffer en aldus deelachtig word aan de verdiensten, die er uit voortvloeien"*. De Vader verlangt, dat allen tot Jezus' kruis naderen om de vruchten er van deelachtig worden. Door deze actieve deelname aan zijn offer, bij de H. Mis, worden de ledematen dagelijks meer gelijkvormig aan hun goddelijk Hoofd en vloeit het heil overvloediger in de ledenmaten.

Goede Jezus, maak, dat wij ons de gesteltenis verwerven, die uw ziel vervulde, toen Gij het offer van Uzelf bracht en althans enigermate de staat van slachtoffer aannemen, onszelf naar de voorschriften van het Evangelie verloochenen en ons vrijwillig en gaarne versterven.

Mogen wij zo met U een mystieke dood sterven, zodat wij het woord van de H. Paulus tot het onze kunnen maken: *"Met Christus ben ik kruisigd"* (Gal. 2, 19).\

1. DE H. MIS, CHRISTUS' OFFER

De H. Mis is de onbloedige vernieuwing van het kruisoffer. Bij beide hebben wij dezelfde priester en dezelfde offerande. Het verschil tussen beide bestaat alleen in de wijze van offeren. Dezelfde Christus, die zich eens op bloedige wijze heeft geofferd op het altaar van het kruis, offert zich nu op onbloedige wijze door de bediening van de priesters. Daarom zijn het kruisoffer en de H. Mis één.

Ontstellende werkelijkheid: wij staan met Maria onder het kruis.

Aan het kruisoffer dankt de H. Mis haar verhevenheid. Deze hangt af van de waardigheid van de hogepriester en van het slachtoffer. Zowel op het kruis als in de H. Mis is Christus hogepriester en slachtoffer tegelijk. Door de vereniging van de menselijke natuur met de persoon van het goddelijk Woord is Jezus door God zelf gezalfd tot hogepriester, tot offeraar en middelaar tussen God en de mensen.

Daar deze vereniging onverbreekbaar is, is ook Jezus' priesterschap "*zonder einde*" (Hebr. 7,3), en is Hij "*priester in eeuwigheid*" (Ps. 109, 4). Hij is priester "*naar de wijze van Melchisedech*" door zijn offer van brood en wijn (Gen.. 14,18 en Hebr. 7, 1).

Zoals zijn priesterschap, is ook Jezus' offer enig en van oneindige waarde. Het is een volwaardig, God welgevallig lof-, dank-, zoen-, en smeekoffer, waarvan de offers van het Oude Verbond slechts schaduwen en voorafbeeldingen zijn.

„Niet door het bloed van bokken en kalveren, maar door zijn eigen bloed heeft Christus ééns voor altijd onze verlossing verworven, toen Hij zich als een smetteloos offer opdroeg aan God" (Hebr. 9, 12-14).

Door zijn éne, volmaakte offer heeft het Lam zonder vlek aan God, zijn Vader, een oneindige hulde gebracht, ons vrijgekocht door zijn dood, ons heil bewerkt, ons met God verzoend, het verbond met Hem hersteld, de poorten van de hemel geopend en ons het erfdeel van het eeuwig leven teruggeschonken.

Voortaan zal er slechts heil en gerechtigheid bestaan in het deelnemen aan het offer van het kruis, welke vruchten onuitputtelijk zijn. "*Door één enkel offer heeft Christus in eeuwigheid de volmaaktheid verworven voor hen, die moeten geheiligd worden*" (Hebr. 10, 14).

Is het offer van het kruis enig en kan er geen ander offer bestaan dan dat van de Calvarieberg, dan moeten het offer van de H. Mis en het kruisoffer hetzelfde zijn. De H. Mis is de dagelijkse herhaling van het kruisoffer om de vruchten er van op ons toe te passen. Omdat wij dagelijks vallen, schrijft de H. Bonaventura, slachtoffert Christus zich dagelijks voor ons op mystieke wijze in de H. Mis.

Goede Jezus, wij zijn U dankbaar voor het H. Sacrificie der Mis, dat volgens de H. Franciscus van Sales de zon der devoties is. Wij zullen het onwaardeerbare voorrecht, dat wij dagelijks dit aanbiddelijk Sacrificie mogen bijwonen, op hoge prijs stellen. Geef ons een levendig geloof en een oprechte liefde om de vruchten van uw offer volledig deelachtig te worden. Om ons inniger met de priester te verenigen zullen wij met eerbied en godsvrucht de schone gebeden der H. Kerk volgen, of al biddend en mediterend overeenkomstig het viervoudig doel der H. Mis met U uw Vader *aanbidden* en *danken*, Hem om *vergeving* vragen om hulp en *bijstand*, om zegen en genade smeken voor ons zelf en anderen, vooral voor de noden der Kerk en voor de uitbreiding van uw rijk over de wereld. Door U, het geslachtofferde Paaslam, te nuttigen zullen wij zo volledig mogelijk aan uw offer deelnemen en door onze professie (voor religieuzen) te vernieuwen zullen wij ons offer met het uwe verenigen.

"O heilig gastmaal, waarin Christus genuttigd wordt, de gedachtenis aan zijn lijden gevierd, de ziel met genade vervuld, en het licht der glorie ons als onderpand geschonken". Mocht heel ons leven één plechtige H. Mis zijn!

2. DE H. MIS, ONS OFFER

De H. Mis is niet enkel Christus' offer, maar ook ons offer. Wij zijn mede-offeraars en medeofferande.

Jezus is de voornaamste offeraar. De priester is zijn bedienaar. Hij handelt in Jezus' naam. Hij is ook de vertegenwoordiger van heel de Kerk, Christus' bruid en zijn mystiek lichaam. Bij het eucharistische offer, zegt Paus Pius XII, nemen de priesters *"niet slechts de plaats in van onze Verlosser, maar ook van geheel het mystieke lichaam en van de afzonderlijke gelovigen. En de gelovigen zelf, in gemeenschap van verlangens en gebeden innig met de priester verbonden, dragen door diens handen aan de eeuwige Vader het onbevleete Lam op, dat door de woorden van de priester alleen op het altaar tegenwoordig is, als een welgevallig offer van lof en verzoening voor de noden van de hele Kerk"*.

Wij zijn bij de H. Mis geen buitenstaande. Wij nemen actief deel aan het offer. Wij moeten ons dan ook zo volmaakt mogelijk verenigen met Christus in zijn tweevoudige hoedanigheid van hogepriester en slachtoffer, om volmaakt met Hem te kunnen offeren en geofferd te kunnen worden, *"als een levende offerande, heilig en welgevallig aan God"* (Rom. 12,1). Wij vormen met Christus, ons Hoofd, *"een Koninklijke priesterschap voor zijn God en zijn Vader"* (1 Petr. 2, 9-10). Hij maakte ons *"tot priesters voor zijn God en zijn Vader"* (Apoc. 1, 5-6).

Wij moeten met Christus offeren, maar ook ons met Hem slachtofferen, mede-offerande zijn. Juist deze deelname heiligt onze zielen. Wij moeten hostie worden met de Hostie. De gedaante van brood en wijn duiden op het mede-offer zijn. Het brood, dat geconsacreerd wordt en geofferd, bestaat uit vele graankorrels, tot één brood verenigd, en de wijn uit vele druiven tot één drank geperst. Het is een beeld van de eenheid van de gelovigen met Christus. Deze zelfde innige vereniging wordt eveneens uitgedrukt en verzinnebeeld door de vermenging van het water met de wijn vóór de offerande. Het water, dat de gelovigen voorstelt, wordt met de wijn geofferd en geconsacreerd. Zo worden wij één groot, volwaardig, lof-, dank-, zoen- en smeekoffer, *aan God aangenaam door Jezus Christus* (1 Petr. 2,5).

Leer ons, Jezus, in levensgemeenschap met U leven in Liefde en offer. Leer ons tot U naderen, met offerhanden, maar vooral met een offergeest. Mochten wij alles offeren, Heer, ons vlees en ons bloed, ons zijn en ons kunnen, heel ons hart, onze dagelijkse moeilijkheden, onze zorgen en vreugden om volledig slachtoffer te kunnen zijn met het geslachtofferde Lam, en niets van ons voor onszelf te behouden, opdat Hij ons geheel ontvangen, die zich zelf geheel aan ons geeft. Wij willen alles geven, inwendige en uitwendige goederen, stoffelijke en geestelijke, ook de penningen van onze wil.

Geef ons de moed slachtoffer te zijn met U voor de zielen.

DE H. COMMUNIE

„Mijn vlees is waarlijk spijs". (Jo. 6, 55)

VOORBEREIDING

Goede Jezus Gij hebt U zelf geslachteofferd op het altaar van het kruis en blijft uw offer dagelijks herhalen onder de H Mis om de verdiensten van uw kruisoffer op ons toe te passen. Maar hiermee was uw liefde nog niet tevreden. Gij wilde het voedsel zijn van uw kinderen en u zo allerinnigst met hen verenigen, ja in hen wonen en werken om hen in U om te vormen.

Gelijk het paaslam zijt Gij geslachteofferd, maar gelijk het paaslam wilde Gij ook gegeten en genuttigd worden. Het was uw wil dat op het offer de offermaaltijd volgde, dat na. de consecratie de communie zou komen Door de consecratie komt Gij op het altaar en offert Gij uzelf, door de H Communie schenkt Gij uzelf als spijs aan uw kinderen om het voedsel van hun ziel te zijn.

Wij zijn er van overtuigd, dat wij geen groter heiliger en verhevener werk kunnen verrichten, dan uw vlees eten en uw bloed drinken in de H Communie. Dan geeft Gij niet alleen uw gaven, maar schenkt Gij uzelf en met U al uw genaderijkdommen. Veelvuldig moeten die genadegaven zijn, als het hoogste Goed, alle Goed, het volmaakte Goed, van wie alle goed komt en buiten wie niets goeds bestaat, tot ons komt. Kunnen wij dan niet in waarheid zeggen: „Al het mijne is het uwe, en al het uwe is het mijne"? (jo. 17, 10).

O bewonderenswaardige grootheid en ontstellende ontferming! roept de H. Franciscus uit.

O verheven nederigheid! O nederige verhevenheid, dat de Heer van het heelal, God en Zoon van God, zich zo vernedert, dat Hij zich voor ons heil verbergt onder de geringe broodgedaante om onder ons te wonen en ons te voeden! Door de H. Communie woont Gij in ons en wij in U. Gij komt in ons, Gij verenigt U met ons, Gij werkt met ons, zodat wij het niet zijn die leven, maar Gij zelf het zijt die leeft in ons (Gal 2,20).

Doe ons begrijpen, Jezus, dat de ogenblikken van de H Communie de kostbaarste zijn van ons leven.

1. DE H. COMMUNIE, ONZE ZIELESPIJS

De H Communie is de allerinnigste deelname aan het eucharistische offer, de allernauwste vereniging met het Slachtoffer, de lijdende Christus, die zich als reisspijze geeft aan zijn kinderen op hun levensweg.

Zij is de zielenspijs voor hen, die tot Christus' lichaam behoren, zegt de H. Bonaventura. Hierop duiden Jezus' woorden bij de instelling: „*Neemt en eet, dit is mijn lichaam*" (Mt. 26, 26); „*Drinkt allen hieruit, want dit is mijn bloed*". (Mt. 26, 27-28; Lc. 22, 17) Ook de gedaante van brood en wijn wijst er op. Brood en wijn zijn spijzen, die nooit tegenstaan en bij alle volkeren in gebruik. St. Bonaventura verklaart: Christus stelde de Eucharistie in onder de vorm van voedsel, „*niet als het eerste het beste voedsel, maar als een passend en krachtig voedsel, als een gezonde en aan iedereen bekende spijs*".

Om ons niet af te schrikken zijn vlees te eten, en zijn bloed te drinken, wilde Jezus zich verbergen onder de nederige gedaanten van brood en wijn.

Heeft de goddelijke Meester het Doopsel ingesteld om de mens het genadeleven te geven, het Vormsel om aan dat nieuwe leven groeikracht te schenken, de Eucharistie stelde Hij in om dat leven dagelijks te voeden.

De H. Communie „*het brood des levens*”, (Joh. 6, 35) dat dient tot onderhoud van het bovennatuurlijk leven der ziel. Gelijk wij voedsel nodig hebben tot instandhouding van het lichaam, zo hebben wij eveneens voedsel nodig voor onderhoud van de ziel. Voor beide zorgt overvloedig en rijkelijk.

Voor zijn mystiek lichaam gaf Jezus zichzelf in de H. Eucharistie. Daar dit lichaam ver boven het natuurlijk lichaam verheven is, moet ook het voedsel er voor voortreffelijk zijn. Ja goddelijk moest de spijs zijn, die Hij bestemde voor dat lichaam. De ledematen immers kunnen niet anders gevoed worden en leven, dan door het leven van het Hoofd zelf. Zoals Christus leeft van de Vader, zo moeten de leden van zijn lichaam leven door Hem. (Joh. 6, 58)

Met uw leven, Jezus, wilt Gij het leven van uw kinderen, onderhouden. Van uw levensvolheid deelt Gij ons mee. Wie van uw „*levend brood*” eet, sterft niet, maar zal leven in eeuwigheid. (Joh. 6, 52)

Het natuurlijk voedsel bewaart, onderhoudt, herstelt en verkwikt het lichamelijke leven; hetzelfde bewerkt het hemelse manna voor het leven van de ziel.

Ook langs andere wegen kan het goddelijk leven in ons gevoed worden, maar de H. Communie is toch dat goddelijk en overvloedig gastmaal, waarin de ziel het Leven zelf eet en van zijn genadevolheid vervuld wordt. Terecht zingt de H. Kerk: „*O heilig gastmaal, waarin Christus genuttigd wordt en de geest met genade vervuld*”.

Zo stroomt het goddelijk leven, Jezus, dat Gij hebt ontvangen van uw Vader en waardoor Gij leeft voor Hem, door heel uw lichaam naar al uw broeders, opdat zij allen van uw leven zouden genieten en voor U zouden leven.

Door dit brood gevoed, leven niet wij meer, maar leeft Gij in ons. (Gal. 2, 20)

Doordring ons met uw leven, Heer, zoals het vuur het ijzer doordringt en in zich omvormt en maakt, dat ook in ons dezelfde gezindheid heerst, als in U is. (Phil. 2, 5)

Konden wij het als een groot ongeluk en een betreuenswaardige zwakheid zien, als wij nog voor iets anders ter wereld bezorgd zijn, terwijl wij U in onze tegenwoordigheid hebben en U dagelijks mogen ontvangen.

2. De VRUCHTEN VAN DE H. COMMUNIE

De eerste vrucht van de H. Communie is de innige vereniging met Christus en met de evenmens door de liefde. De H. Communie, zegt H. Bonaventura, heeft niet alleen „*een voedende kracht*”, maar ook „*een bindende kracht*”, daar zij ons op een bijzondere wijze verbindt „*met het waarachtige en met het mystieke lichaam van Christus*”.

De uitwerking van de Eucharistie is te vergelijken met de uitwerking van het natuurlijk voedsel op het lichaam. Zoals het natuurlijk voedsel één wordt met hem, die het eet, zo verenigt de H. Communie ons met Jezus en vormt ons in Hem om door de liefde. Zij bewerkt de innigste vereniging met de gehele Christus, met het Hoofd zowel als met de ledematen. Doordat de liefde tot Jezus vermeerderd, groeit ook de liefde tot de naaste.

Vanwege de nauwe verbondenheid van ziel lichaam, vloeit de werking van de Eucharistie zelfs van de ziel over op het lichaam, zodat het vuur van de driften gedoofd wordt en de mens een bijzondere vrede deelachtig wordt. Gelijk Jezus op aarde door een enkele aanraking de lichamen genas van kwalen, zo zuivert Hij door de H. Communie de mens van zijn boze neigingen en slechte begeerten.

Andere vruchten van de H. Communie zijn: vergiffenis van de dagelijkse zonden, vermeerdering van de deugden en vaste hoop op eeuwige zaligheid.

Vermindert door de dagelijkse zonde de innigheid der liefde, door de H. Communie wordt deze verkoeling der liefde, deze verzwakking van ons bovennatuurlijk organisme hersteld. Zij verdrijft de koude van onze natuurlijke, zelfzucht en schenkt de warmte van de liefdevolle overgave. Het lichaam van Christus, zegt de H. Bonaventura, verteert de roest der dagelijkse zonde, onderdrukt de koude opwellingen van de lagere hartstochten en wakkert de bewegingen van de genade aan. Dit sacrament herstelt de verloren energie, versterkt de liefde en bewaart de ziel voor de grote zonde. Het is een heilzaam medicijn tegen onze dagelijkse zwakheden en fouten.

De H. Communie vermeerdert de liefde en verhoogt de energie van de ziel, waardoor ook het peil van de andere deugden stijgt. Zij vermindert de begeerlijkheid, verlicht het verstand, verkwikt de ziel. Zij verlevendigt ons geloof, versterkt onze hoop en onze godsvrucht en brengt de ziel in het gezelschap van de engelen. Het is vooral de Eucharistie, die de mens een diepe nederigheid, een algehele onderwerping aan Gods H. Wil en het lijdzame geduld van Christus schenkt. De H. Communie waarborgt ons daarenboven de eeuwige glorie. Door het nuttigen van Jezus' lichaam zal de ziel door zijn geest geleid, jeugdig, fris en vol leven blijven.

Zij stuwt het leven ononderbroken voort. „*Wie van dit brood eet, zal leven in eeuwigheid*”. (Joh. 6, 59) Zij is „*een Teerspijze*”, het voedsel voor de grote overtocht naar de eeuwigheid, een brood vol levenskracht, zoals het manna voor de joden in hun tocht door de woestijn. Zoals het bloed van het paaslam de Joden bewaarde voor de dood, zo zal het bloed van de Verlosser ons redden op de oordeelsdag en ons bewaren voor de ondergang.

Wij zullen ons altijd met de uiterste zorg op H. Communie voorbereiden, Jezus, om de vruchten van uw liefde volledig te verkrijgen en ons er voor wachten „*ons ooit te bezondigen aan het lichaam en bloed des Heren*”. (1 Cor. 11, 27) Mocht onze liefde, ons geloof, ons verlangen en ons vertrouwen zo groot zijn, dat wij ons „*haasten*” om bij U te zijn en U dagelijks „*met vreugde*” te ontvangen (Luc. 19, 6).

GEWETENSONDERZOEK

OVER DE H. EUCHARISTIE, DE H. MIS EN DE H. COMMUNIE

Gebed

Eucharistisch Hart van Jezus, Gij hebt uw uiterste liefde getoond door de instelling van uw H. Sacrament, waardoor Gij altijd bij ons blijft, uw kruisoffer vernieuwt en de vruchten daarvan dagelijks op ons toepast, en U zelf schenkt als het voedsel van onze ziel. Wij staan vol bewondering voor uw

liefdevolle afdaling en uw diep afdalende liefde. Moet de mens niet beven, heel de wereld niet sidderen en de hemel zich niet verheugen, wanneer Gij, de Zoon van de levende God, op het altaar in de handen van de priester aanwezig zijt?

Wij moeten echter tot onze schande bekennen, dat wij uw opofferende liefde niet voldoende gewaardeerd hebben, dat wij zo vaak U hebben vergeten en achteloos zijn voorbijgegaan, zo dikwijls de H. Mis hebben bijgewoond zonder aandacht en zonder offergeest, de H. Communie zo zelden vurig en met godsvrucht hebben ontvangen.

Uw liefdegeheim was niet het middelpunt van onze dag, van ons leven, Heer. Wij brengen U eerherstel voor de ondank en de oneer U aangedaan in uw hoogste liefdesuiting, het H. Sacrament des Altaars, zowel voor onszelf als voor anderen. Verlicht ons verstand, opdat wij uw liefde nog beter leren kennen en nog meer door een dankbare wederliefde beantwoorden.

1. De H. Eucharistie is het sacrament van vereniging en omvorming in Christus. Heb ik de vereniging met Christus als het doel van mijn leven (en van de religieuze staat) beschouwd? Heb ik mijn volmaaktheid niet te veel gezocht in bijkomstigheden, in het verbeteren van mijn fouten, het nalaten van de zonde, het onderhouden van de geboden? Heb ik daardoor de vereniging met Jezus niet te veel verwaarloosd tot groot nadeel van mijn geestelijk leven? Heb ik me ooit gelukkig gevoeld, omdat Jezus zo dicht bij mij was? Omdat Hij in mij leeft en mij met zijn vlees en bloed spijzigt? Gaat er werkelijk een kracht van de Eucharistie uit op mijn dagelijks leven? Zo dit niet het geval is, waaraan moet ik dit wijten? Aan mijn oppervlakkigheid? Mijn wereldse geest? Mijn opgaan in mijn werk? Mijn traagheid in dienst van God? Mijn overdreven verlangen naar ontspanning en zinnelijk genot? Wat moet het heerlijk zijn met God door het leven en te gaan en zich steeds bewust te zijn, dat Jezus in ons leeft!

2. Krachtens onze roeping is de algehele gelijkvormigheid met de gekruisigde Christus ons ideaal, waarop heel ons kloosterleven moet gericht worden. Ben ik mij voldoende bewust, dat het leven een strijd is? Een kruisigen van mij zelf om aan Jezus gelijkvormig te worden? Een voortdurend tegenstroom oproeien? Dat ik mij geweld moet aandoen om menswaardig te kunnen leven? Om mijn natuurlijke neigingen te onderdrukken, mijn traagheid, mijn ingeboren zelfzucht te overwinnen? Is het tot mij doorgedrongen, dat het kloosterleven een offerleven is? Dat ik vrijwillig dat offerleven heb aanvaard om aan mijn goddelijke Bruidegom gelijkvormig te worden? Is die Bruidegom geen bloedige Bruidegom, een gekruisigde Meester? Waarom vlucht ik dan het offer, het kruis in elke vorm? Was de weg van Jezus niet de weg van het kruis? Zal onze weg dan anders zijn? Moet ik St. Paulus niet nazeggen, dat ik mij door mijn kloosterleven met Christus heb gekruisigd? Waarom zeggen mij dan de tekenen van zijn doornenkroon en zijn kruis zo weinig? Wat zou ons leven anders en vruchtbaarder zijn, als wij ons met onze gekruisigde Meester durfden kruisigen, elke dag, door de dagelijkse offertjes met geduld te dragen en met Jezus' offer te verenigen!

3. De instelling van het H. Sacrament is een daad van de hoogste liefde. Begrijp ik iets van Gods goedheid? Heeft Gods liefde mij ooit getroffen? Ben ik er van overtuigd, dat alles, wat God doet, getuigt van liefde? Bewonder ik

vaak die onmetelijke liefde? Hoe sta ik tegenover de schenkende liefde van Jezus in de H. Eucharistie? Had Hij nog meer kunnen doen om zijn liefde te tonen en mij voor zich te winnen? Moet ik me dan niet schamen vanwege mijn koudheid en onverschilligheid? Zou dit de Meester geen pijn doen?

Hoe voel ik me, als mijn goedheid niet gewaardeerd wordt? Ga ik Jezus dikwijls bezoeken in zijn H. Sacrament? Groet ik Hem, voordat ik uitga? Vraag ik zijn zegen, als ik thuis kom? Denk ik aan Hem, als ik de kapel of een kerk, voorbij kom? Het mensenhart is gevoelig voor wederliefde, zou Jezus' Hart dat niet zijn? Niet is meer in staat onze wederliefde op te wekken, dan de wetenschap, dat wij bemind worden.

4. De tegenwoordigheid van Jezus in het H. Sacrament is een groot geheim, dat geloof vraagt en alleen in nederig geloof kan aanvaard worden.

Geloof ik vast, dat Jezus in het H Sacrament tegenwoordig is? Twijfel ik ooit aan de waarheid van Jezus' woorden? Zet ik deze twijfel resoluut van mij af? Hoe toon ik mijn geloof? Door eerbied in zijn tegenwoordigheid? Eerbied in mijn houding, in mijn woorden en gebaren? Getuigt mijn gebed bij het Allerheiligste van een groot geloof? Gedraag ik mij voor het tabernakel, als de engelen voor Gods troon? Spreek en lach ik niet te gemakkelijk? Blijkt uit mijn gebed, dat ik mij bewust ben, dat ik met Jezus spreek? Stel ik mij in zijn tegenwoordigheid, voordat ik begin te bidden? Is de reden van mijn veelvuldige verstrooidheid niet te zoeken in mijn klein geloof, in het verwaarlozen van mij in Gods tegenwoordigheid te stellen? Is mijn geloof vurig en levendig? Zoek ik mijn geloof te versterken door vaak een oefening van geloof te bidden? Is mijn geloof zo vurig dat ik ook te midden van mijn bezigheid mijn Vriend en Bruidegom in het tabernakel niet vergeet? De rechtvaardige leeft uit het geloof. (Rom. 1, 17) Het geloof doet hem leven in en met Christus en maakt hem blij en gelukkig.

5. De vruchten van de Eucharistie zijn veelvuldig en van onschatbare waarde Door de Eucharistie is Jezus, "een God met ons".

Heb ik de vruchten van het H Sacrament ervaren in mijn leven? Is Jezus in het tabernakel voor mij een trouwe vriend, die mij troost in moeilijkheden, mij bijstaat in de strijd, mij verkwikt bij vermoeienis, mij steunt in lijden? Is Hij voor mij een geneesheer? Ben ik door de Eucharistie minder hovaardig minder zinnelijk, minder liefdeloos geworden? Is Hij voor mij een bruidegom, die mijn liefde vuriger en sterker maakt en mijn offergeest vergroot? Of ben ik, ondanks mijn veelvuldig communiceren, toch steeds dezelfde gebleven? Waar zou dan de oorzaak liggen? Maakte de Eucharistie mij minder aardsgezind? Gelukkig de ziel, die Jezus gevonden heeft in het H Sacrament, want dan heeft Jezus ook haar gevonden en zal Hij haar met zijn genadeschatten verrijken.

6. De H Mis is de vernieuwing van Jezus kruisoffer. Zij past de verdiensten van zijn kruisdood op ons toe.

Begrijp ik voldoende de diepe zin van het H Misoffer? Wat heeft Jezus' lijden voor mij te betekenen? Is het meer dan een historisch gebeuren, dat buiten mij ligt? Spreekt de herhaling van Jezus' kruisoffer in de H Mis tot mijn hart en gemoed? Of laat het me koud en onverschillig?

Voel ik, dat ik onder de H. Mis met Maria onder het kruis sta? Heb ik behoefte aan verlossing en heiliging? Woon ik graag de H. Mis bij en haast ik mij om er steeds op tijd te zijn? Leef ik mee met de priester en volg ik hem op het altaar? Hoe woon ik deze allerheiligste offerande bij? Bid ik de gebeden uit het missaal? Probeer ik de diepe zin er van te begrijpen? Of zit ik vaak te wachten op het einde? Woon ik zoveel mogelijk Heilige Missen bij? Laat ik er ooit werk voor staan? Verenig ik mij met alle Heilige Missen, die er over heel de wereld opgedragen worden? Spoor ik ook anderen aan door mijn voorbeeld en door mijn woorden dikwijls bij Jezus' offer tegenwoordig te zijn? Heeft de H. Mis invloed op mijn leven? Beschouw ik haar ook als een aanbiddingsoffer en een dank- en zoenoffer? Gelukkig de ziel, die dagelijks mag staan onder het kruis van haar Zaligmaker!

7. De H. Mis is niet enkel Jezus' offer, maar ook ons offer. Wij zijn mede-offeraar en mede offerande.

Denk ik er onder de H. Mis aan, dat ik met de priester moet meoffereren? Dat ik met offerhanden en offergaven het altaar moet naderen? Ben ik niet te passief onder de H. Mis? Voel ik me niet te veel buitenstaander? Offer ik ook mijzelf op? Leg ik mijn kruisjes en moeilijkheden dagelijks op de pateen van de priester? Versterf ik ooit mijzelf om dat offer Jezus onder de H. Mis te kunnen aanbieden? Is het ooit bij mij opgekomen om door de dag zoveel mogelijk offertjes te verzamelen om mijn offergave rijker te maken? Bid ik onder de H. Mis veel voor de belangen van de Kerk, Jezus' mystiek lichaam? Ga ik bij voorkeur onder de H. Mis te Communie? Ook als het mij moeite kost? Kon ik mij geheel slachtofferen met het geslachtofferde Lam tot redding van de wereld en tot uitbreiding van Jezus' rijk!

8. Door de H. Communie wil Jezus zich allerinnigst met zijn broeders verenigen. Daardoor zal Hij in hen leven en werken.

Verlang ik vurig naar een innige vereniging met Christus? Beschouw ik het als een groot goed? Als iets, dat boven alles begerenswaardig is? Iets, waarvoor al het overige moet wijken? Zie ik de H. Communie als het grote middel daartoe? Zie ik het ogenblik van de H. Communie als het kostbaarste van mijn leven? Bereid mij daarop voor? Neem ik alle beletselen weg? Ben ik ooit onwaardig te Communie geweest? Zuiver ik mij niet alleen van grote, maar ook van kleine zonden, vooral van de vrijwillige dagelijkse fouten, uit lichtzinnigheid en gewoonte bedreven? Maak ik mij los van alle gehechtheden en aardse zorgen om mij geheel aan Jezus te kunnen geven? Verlang ik vurig naar Jezus? Ben ik mij van mijn onwaardigheid bewust? Vermijd ik vooral de fouten tegen de naastenliefde? Leid ik zo'n hoge Gast met eerbied en godsvrucht mijn hart binnen? Met nederig geloof, vurige liefde en kinderlijk vertrouwen? De waardigheid van dit Sacrament eist een bijzondere voorbereiding. Alleen in een bruiloftskleed mag men op de bruiloft van het Lam verschijnen.

9. De H. Communie is het dagelijks voedsel voor ons bovennatuurlijk leven.

Ben ik overtuigd, dat ik de H. Communie nodig heb tot onderhoud van mijn geestelijk leven? Dat ik mij dagelijks moet voeden met Jezus om werkelijk van Hem te leven? Leeft Christus waarheid in mij? Ben ik van zijn gedachten en verlangens doordrongen? Lever ik mij aan zijn goddelijk welbehagen over? Schenk ik mij zonder berekening, zonder iets voor mijzelf te behouden? Brengt

de H. Communie mij tot het aanvaarden van het lijden met Jezus en verheft zij al mijn vermogens? Gelukkig de ziel, die weet, dat Jezus in haar komt om in haar te leven, te bidden, te lijden en haar met zich te kruisigen en zo zijn Vader te verheerlijken.

10. De vruchten van de H. Communie zijn groot, maar zij zullen ons geschonken worden naargelang onze zielsgesteldnissen het verdienen.

Hoe gedraag ik mij bij de H. Communie? Zijn het inderdaad voor mij ogenblikken van intiem samenzijn met Jezus? Of ben ik dan juist het meest verstrooid? Wat is de reden daarvan?

Zorg ik voor voldoende afwisseling bij mijn voorbereiding en dankzegging?

Denk ik door de dag ooit aan mijn H. Communie? In de voormiddag om Jezus te danken en in de namiddag om me voor te bereiden voor de volgende dag?

Ben ik echt blij na de H. Communie?

Schenk ik wederkerig dan alles aan Jezus, ook mijn fouten en zwakheden?

Vernieuw ik dan mijn professie? Spreek ik liefdevol en kinderlijk met mijn

Bruidegom? Mocht ik mij dagelijks meer heiligen om bij de H. Communie steeds grotere genade te ontvangen.

Gebed

Goede Jezus, wij brengen U eerherstel voor onze lauwheid en onze onverschilligheid tegenover uw groot liefdegeheim. Wij vragen u ootmoedig vergiffenis voor onze fouten en tekorten en wij beloven met de hulp van uw genade ons leven te beteren, uw onmetelijke liefde met een dankbare wederliefde te beantwoorden en ons steeds meer met U en voor U te offeren tot heil van de zielen en tot onze eigen heiliging.

Bron: "De Stille Dag" van P.Silvester van Veghel O.F.M.Cap 1952